

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 211

гр. Стара Загора, 09.02.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, ПА ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Мариана М. Мавродиева

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Мариана М. Мавродиева Въззивно частно гражданско дело № 20265500500084 по описа за 2026 година

Производството е образувано по частна жалба на „А.с.в.“ ЕАД, гр.С. против разпореждане № 3244 от 30.12.2025 г., постановено по ч. гр. д. № 1657/2025 г. по описа на Районен съд – Чирпан, с което е отхвърлено заявлението на частния жалбоподател против М. А. К. за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

Частният жалбоподател излага доводи за неправилност на разпореждането. Излага подробни съображения в жалбата си и моли въззивният съд да отмени обжалваното разпореждане.

Въззивният съд, след като обсъди оплакванията в частната жалба и данните по първоинстанционното дело, намери за установено следното:

Частната жалба е допустима, тъй като е подадена от процесуално-легитимирано лице, в предвидения срок за обжалване, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт. Внесена е дължимата по делото държавна такса. Разгледана по същество жалбата е основателна, поради следните съображения:

Ч.гр.д. № 1657/2025г. по описа на РС – Чирпан е образувано по заявление по чл. 410 ГПК от 11.12.2025 година, за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК в полза на А.с.в. ЕАД, гр.С., чрез К.Б. - юрисконсулт, срещу длъжника М. А. К. от гр. В..

Заявителят претендира парично вземане в общ размер на 516.87 лева, от които главница в размер на 454.41 лева от 05.06.2024 г. до 26.06.2025г., договорна лихва в размер на 36.89 лв. за период от 05.06.2024 г. до 26.06.2025 г., мораторна лихва 25.57 лв. за период от 27.06.2025 г. до 11.12.2025 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата от 11.12.2025г. Заявителят претендира и деловодни разноси, от които ДТ в размер на 21.25 лв. и

юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв.

Заявителят сочи в заявлението, че 27.06.2025 г. било подписано Приложение № 1 към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 15.02.2022 г., сключен на основание чл. 99 от ЗЗД между „А.с.в.“ ЕАД и Ю.Б. АД, по силата на който вземането на Ю.Б. АД срещу М. А. К., произтичащо от Договор за отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта № CARD-20620332 от дата 05.06.2024 г., било прехвърлено изцяло с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви на дружеството - кредитор. Договорът за заем съдържал изрична клауза, която уреждала правото на кредитора да прехвърли вземането си в полза на трети лица. Длъжникът бил уведомен за станалата продажба на вземането от името на Ю.Б. АД с Уведомително писмо с изх. № УПЦ-П- БНП/CARD-20620332 от дата 23.07.2025 г., изпратено с известие за доставяне от страна на „А.с.в.“ ЕАД, в качеството ѝ на пълномощник на цедента.

Посочва се също, че на 05.06.2024 г. между Ю.Б. АД и М. А. К. бил сключен Договор за отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта №CARD-20620332, по силата на който дружеството му предоставило револвиращ кредит в размер на 1000 лева. Лихвата се начислява върху сумата, формирана от всички суми в месечното извлечение, считано от датата на извършване на съответната транзакция до момента, в който задължението бъде погасено. Тази лихва се обявявала като дължима в следващото месечно извлечение. На посоченото основание на Картодържателя била начислена лихва за ползване на кредита в размер на 36.89 лв., за периода от 05.06.2024 г. до 26.06.2025 г. Кредиторът предоставил на Кредитополучателя кредитна карта „Mastercard” с персонален идентификационен номер. Картата позволявала чрез нея да бъдат извършвани теглене в брой от банкомати (АТМ) и плащания чрез терминални устройства и други услуги, достъпни чрез АТМили Р О S в страната и чужбина. Кредитополучателят имал право да усвоява предоставеният му кредит и чрез услугата превод на пари по сметка от размера на револвиращия кредит в рамките на наличния лимит, както и услугата покупка на изплащане в мрежата от търговски партньори на кредитора.

С обжалваното разпореждане заповедният съд е отхвърлил молбата за издаване на заповед за изпълнение, като е приел, че заявителят не може да се легитимира като носител на материалното право, което претендира, не притежава съответната активна процесуална легитимация да го реализира в заповедното производство, тъй като не е представил доказателства за прехвърляне на вземането и за уведомяване на длъжника. Позовал се е на изложеното в т.4 от ТР № 4 от 18.06.2014г. по т.д.№ 4/2013г. на ОСГТК на ВКС.

Разпореждането е неправилно.

Съгласно постановките на Тълкувателно решение № 6 от 15.01.2019 г. по тълк. д. 6/2017 на ОСГТК на ВКС, в производството по ГЛАВА XXI ГПК,

съдът не е обвързан единствено от основанията, посочени в жалбата, както е по в производството по чл. 269 ГПК. Правомощията на въззивният съд са да се произнесе служебно по валидността на първоинстанционното определение, а по допустимостта и правилността в обжалваната му част не е обвързан в посочените в жалбата основания.

Съгласно разпоредбата на чл. 411, ал.2 ГПК съдът разглежда заявлението и издава заповед за изпълнение, освен когато искането не отговаря на изискванията на чл.410 и заявителят не отстрани допуснатите нередовности в 3-дневен срок; когато искането е в противоречие със закона или с добрите нрави; когато искането се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това; когато длъжникът няма постоянен адрес или седалище на територията на Р България и когато длъжникът няма обичайно местопребиваване или място на дейност на територията на Р България. Съгласно чл.410, ал.2 ГПК заявлението трябва да отговаря на чл.127, ал.1 и 3 и чл.128, т.1 и 2 ГПК. Видно е, че по изрично разпореждане на закона препращането не се отнася до ал.2 на чл.127 ГПК, предвиждащ задължение за ищеца, респ. заявителя да посочи и да представи писмени доказателства, установяващи конкретните обстоятелства, от които произтича вземането му. Това е така, защото в заповедното производство съдът няма право да проверява дали вземането съществува, с изключение на вмененото му задължение да следи за наличието на неравноправна клауза или обоснована вероятност за това. Задължението на заявителя по чл.410, ал.3 ГПК към заявлението да прилага договора, ако вземането е свързано с договор, сключен с потребител, е въведено от законодателят именно, за да даде възможност на заповедния съд да прецени дали искането се основава на неравноправна клауза или не. В останалите случаи преценката дали искането противоречи на закона или е в противоречие с добрите нрави е ограничена до информацията, съдържаща се в заявлението. Съдът няма право да тълкува тази норма разширително. Промяната в субектите на облигационното правоотношение, касаеща титуляра на вземането по заема, с оглед целта на производството да се провери дали вземането е спорно и смисъла на закона, е извън обхвата на хипотезата по чл. 410, ал. 3 ГПК, поради което договорът за цесия и уведомяването на длъжника, както и непредставянето на доказателства за това не е основание заявлението да бъде отхвърлено. Постановките на т.4 от ТР № 4/2014 г. на ОСГТК на ВКС не се отнасят за настоящия случай, тъй като то е постановено във връзка с приложението на чл.417 ГПК, т.е. във връзка с издаването на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист, в производството по което съдът проверява дали документът е редовен от външна страна и дали удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника. В този случай договорът за цесия следва да бъде съобщен на длъжника.

Въззивният съд констатира, че заявлението на АСВ ЕАД не отговаря на изискванията на чл. 127 ал. 1 ГПК, тъй като в него не са изложени обстоятелствата, от които произтича вземането. Липсва твърдение за

неизпълнение на задължение от страна на длъжника, липсва твърдение за настъпил падеж на задължение и дата на забава, от която следва да се начислява лихва за забава. Заявителят не е длъжен да представя договора за цесия, приложението към него и уведомлението за съобщаване на цесията на длъжника, но обстоятелствата, от които произтича вземането му следва да бъдат изложени в заявлението.

С оглед на тези съображения въззивният съд намира, че обжалваното разпореждане следва да бъде отменено, а делото – върнато на заповедния съд за продължаване на съдопроизводствените действия от стадия на оставяне без движение на заявлението за привеждането му в съответствие с изискванията на чл. 410, ал. 2 във вр. чл. 127, ал.1 ГПК, чрез излагане на обстоятелствата, на които се основава вземането на заявителя.

Едва след привеждане на заявлението в съответствие с посочените разпоредби на ГПК, съдът следва да извърши преценка по същество на основанията, предвидени в чл.411, ал.2 ГПК, които са пречка за издаване на заповед за изпълнение и да се произнесе по искането.

Воден от горните мотиви, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ разпореждане № 3244 от 30.12.2025 г., постановено по ч. гр. д. № 1657/2025 г. по описа на Районен съд – Чирпан и ВРЪЩА делото за продължаване на съдопроизводствените действия от стадия на оставяне без движение на заявлението за привеждането му в съответствие с изискванията на чл. 410, ал. 2 във вр. чл. 127, ал.1 ГПК, чрез излагане на обстоятелствата, на които се основава вземането на заявителя.

Определението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____